čtvrtek	sv. Karel Boromejský
4. 11.	**18:00 | Sv. Michael** | Kancionál |
pátek	31. týden v mezidobí
5. 11.	**18:00 | Sv. Michael** | Kancionál
sobota	31. týden v mezidobí
6. 11.	**18:00 | Sv. Jakub** | Kancionál | *za živé a zemřelé farníky*
	32. neděle v mezidobí
neděle	**07:30 | Sv. Jakub** | Kancionál
7. 11.	**09:00 | Sv. Jiří** | Kancionál | *za Vojtěcha Pechance a rodinu*
	10:30 | Sv. Jakub | rytmika | *za Boží ochranu a požehnání v rodinách*

Misijní neděle 2021

V roce 1926 vyhlásil Sv. otec Pius XI. každou předposlední říjnovou neděli za Světový den modliteb za misie, který od té doby na celém světě organizuje Papežské misijní dílo šíření víry. Spojením jednotlivých farností na celém světě v modlitbě a příspěvkem do sbírky je vytvářeno výjimečné společenství solidarity. Letošní misijní neděle, kterou oslavíme 24. října, se nese v duchu hesla **„Je přece nemožné, abychom nemluvili o tom, co jsme viděli a slyšeli“ (Sk 4,20).**
O misijní neděli budete mít možnost při všech mších svatých přispět na podporu činnosti Papežského misijního díla šíření víry. Sbírka na misie je vyjádřením solidarity všech katolických křesťanů za sebe navzájem, protože probíhá ve všech farnostech a diecézích po celém světě (i v nejchudších zemích) a vybrané prostředky následně slouží k podpoře v místech, kde je církev dosud mladá nebo chudá. Akce typu „Misijní koláč“ a „Misijní jarmark“ letos z bezpečnostních důvodů nebudou.

Letos jste srdečně zváni ke společné adoraci a modlitbě za misie, které se za hudebního doprovodu scholy uskuteční v neděli 24. října od 18:00 v kostele sv. Jakuba.

Během adorace se v modlitbě spojíme s křesťany na celém světě a budeme prosit za misie, misionáře, chudé a trpící lidi, za šíření radosti a evangelia na celém světě. Pokud nebudete moci přijít, připojte se k ostatním ve stejný čas modlitbou u Vás doma.

Jsme tu pro Boha a pro Vás! Nebojte se nás navštívit.

Římskokatolická farnost děkanství Polička
náměstí Bohuslava Martinů 1, 572 01 Polička
www.farnostpolicka.cz, farar@farnostpolicka.cz
kancelář: +420 461 725 172, kněz: +420 608 719 872
IČO: 49324675, č. ú.: 1282832319/0800

Farní posel vychází pro vnitřní potřebu farnosti Polička 11x v roce.
Náklady na výtisk jsou asi 5 Kč.
Další číslo vyjde 7. listopadu 2021, uzávěrka bude 29. října 2021.
Příspěvky zasílejte na: evaskalnikova@yahoo.com
Fotografie v tomto čísle:
Marcela Vraspírová, P. Ondřej Špinler, Mirek Andrle, Jakub Klimeš,
Vojta Klimeš, Eva Skalníková, P. Tomáš Enderle
Korektury: Veronika Ptáčková
Za obsah odpovídá: P. Tomáš Enderle
Redaktorka: Eva Skalníková

Římskokatolická farnost děkanství Polička

FARNÍ POSEL

ŘÍJEN 2021

Ohlédnutí za farní poutí na Boušín 18. 9. 2021

8 ZPRÁV,

které by Vám neměly uniknout

30. srpna… měla premiéru tisku Farního posla nová tiskárna Agáta. Odvedla skvělou práci a v lepším čase než Perpetua a Felicita (které dělají, co umí). Tak snad jí to dlouho vydrží.

31. srpna… P. Tomáš odjel do poustevny a díky tomu, že jel autem, nemusel se omezovat a vzal si s sebou i plyšovou ovci Elizabeth a banánovku knížek.

1. září… se na pulty knihkupectví dostala kniha Štěpána Smolena s názvem Pominuté chvály, ze které jste mohli v březnovém čísle tohoto časopisu číst Chválu kněžských žvástů. Kniha byla inspirována a částečně vznikala na polič-ské faře.

5. září… se v rámci svého tradičního nedělního setkávání přišlo na expozici a do kostela sv. Jakuba podívat asi 25 evangelických bratří a sester všech generací. Hýřili nadšením a těší se na obnovu ekumenických bohoslužeb.

15. září… se pan kaplan svěřil, že kromě skvělého dopadu na fyzičku (viz minulé číslo) si elektrokolo pořídil také z ekonomických důvodů. Spočítal si, že při zachování cest se mu investice jako nic vrátí do 75 let.

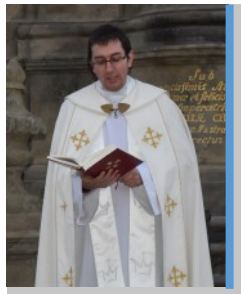

Slovo kněze na úvod

Vážení farníci a čtenáři Farního posla,

jelikož jsem stále ještě na dovolené, dovolím si vyvléknout se z úvodníku tím, že Vám zde přetisknu kus z myšlenek P. Pia:

Každou duši vyvolenou pro věčnou slávu lze velmi příhodně označit jako kámen určený pro stavbu věčné svatyně. Stavitel, jenž chce vystavět budovu co nejlépe, musí nejdříve opracovat kameny, ze kterých bude stavět. A toho dosáhne pomocí úderů kladiva a dláta. Stejně si počíná nebeský Otec…

Ale co vlastně jsou tyto údery kladivem a dlátem? Temnota, má sestra, obavy, pokušení, zármutek ducha, duchovní bázlivost svědčící o nějaké nemoci, tělesné obtíže…

Děkujte tedy nekonečné dobrotě věčného Otce, že vaši duši určenou ke spáse vede takovýmto způsobem. (…) Otevřete své srdce tomuto nebeskému Lékaři duší a s plnou důvěrou se mu vrhněte do náručí. Vždyť vás vede jako vyvolené, abyste šli vzápětí za Ježíšem až na výšinu kalvárskou. Já na vás myslím s radostí a největším zájmem, jak si asi ve vás vede Boží milost.

Krásné opracovávání Vám přeje

P. Tomáš Enderle
AMDG,
památka sv. P. Pia, L. P. 2021

16. září… na svátek svaté Ludmily se slétli ředitelé oblastních charit do Poličky. U sv. Jakuba celebroval pro ně mši svatou P. Pavel Rousek, kázal místní kaplan pro charitu P. Milan Romportl.

18. září… 54 farníkům se s 364denním zpožděním podařilo doputovat do kostela Navštívení Panny Marie v Boušíně na mši svatou slouženou o. Miloslavem Brhelem. Jedna skupinka pěších poutníků sice cestou neodolala zkratce, a před závěrečným stoupáním opustila červeně značenou svatojakubskou cestu, čímž riskovala, že zpoždění bude 365 dnů, ale nakonec všichni dorazili včas. V poustevně, kterou míjeli, (obrázek vpravo) ale otce Tomáše nenašli. Jeho poustevna totiž vypadala jinak (obrázek dole).

23. září… poprvé se nad Poličkou rozezněl zvon Medián v 19:49 na připomínku poličského vzbouření lidu. Více o pravidelných zvoněních se dozvíte v samostatném článku.

Sv. Michael ožije koncerty za zesnulé

Krása a vážnost životů i hudby

V původním plánu pro tento podzim byl jeden velký varhanní koncert u Sv. Jakuba a jeden menší u Sv. Michaela, abychom řádně oslavili konec suchého období v Poličce, co se varhan týká. Svatojakubský koncert bude – 27. listopadu v 16:00 rozezní varhany diecézní organolog pan Václav Uhlíř. Michalský koncert ale ohrozilo něco strašného – nápad. Nápad, který se poskládal ze třech inspirací.

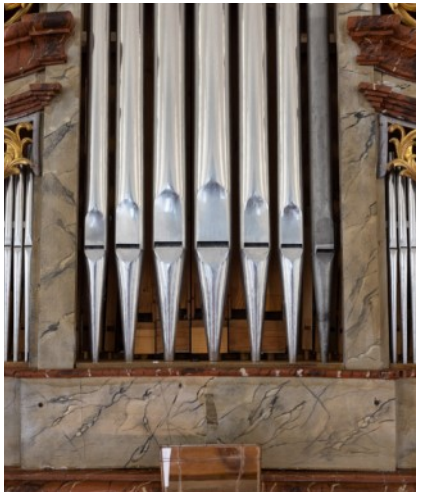

První inspirací byla vášeň, kterou v odbornících a varhanících probouzí nově opravený nástroj u Sv. Michaela. Tato vášeň se pojí s touhou si na varhany zahrát. Druhou inspirací byla moje touha v dušičkovém období nechat více otevřený kostel sv. Michaela pro modlitbu a ztišení návštěvníků hřbitova. Posledním podnětem byla nezbytnost si nějak připomenout tu řadu lidí, se kterými jsme se ani třeba nemohli v posledních 20 měsících rozloučit účastí na jejich pohřbu.

Slovo dalo slovo a pan Martin Kubát (varhaník a učitel varhanní improvizace z Dolního Újezda) se uvolil sehnat varhaníky za zcela bláznivým, a přece možná krásným cílem: 8 minikoncertů u Sv. Michaela v dušičkovém oktávu. Čtete správně. Od 1. do 8. listopadu bude každý den v kostele sv. Michaela od 17:00 malý koncertík, povětšinou varhanní doprovozený několika myšlenkami, které zapadají do této podzimní doby. Celá akce stěží překročí 45 minut, většinu dní (kromě víkendu) bude poté možno zůstat v kostele, kde bude od 18:00 sloužena mše svatá.

Pokud by se ukázalo, že to nevede k přesyceností hudbou, ale naopak k lepšímu prožívání tohoto období, pak by se mohlo uvažovat o tom, že podobnou věc neuspořádáváme naposledy. Není nutno zvlášť zdůrazňovat, že by se něco takového mohlo zamlouvat i lidem nekostelovým, ke kterým se to ale bez Vašeho pozvání stěží dostane.

P. Tomáš

Kaplička v Pomezí

Nenápadná kráska zase září

Když si německy mluvící obyvatelé obce Pomezí roku 1937 postavili v dolním Pomezí kapličku, netušili vůbec, že se do ní nebudou chodit modlit dlouho. Odsun, minulý režim a následná nutnost věnovat se nejdřív esenciálním budovám farnosti vedly k tomu, že nám střecha kapličky trochu ztrouchnivěla. Zbožné pomezské ženy i mužové chodívali kolem nebo dovnitř se modlit a rok za rokem jejich obavy rostly. Křížek na věžičce se nejprve nakláněl a poté úplně spadl.

Otec Míla hodlal neuspokojivý stav kapličky řešit tím, že ji předá do majetku obce, což nebyl špatný plán, ale asi nejsem tak dobrý vyjednavač jako on, a tak se mi nepovedlo přesvědčit Pomezí, že by kapličku měli chtít vlastnit. A možná jsem se o to ani tolik nepokoušel, protože u těchto malých objektů jsem přesvědčen o tom, že je nejdřív potřeba pokusit se je opravit a teprve až když naše snažení selže, můžeme se jich začít zbavovat. Podobnou logiku uplatňuji momentálně na márnici a zvonici u Sv. Michaela.

Naše snažení tedy nemohlo směřovat jinudy než obvykle, tedy skrze projekční kancelář Ing. Šafáře, která zpracovala projekt opravy – především výměnu střešní krytiny, klempířské práce, opravu krovů a vnější výmalbu. Poté bylo už možné v lednu roku 2020 podat žádost o dotaci na opravu drobných vesnických památek na ministerstvo zemědělství. Mnoho si z tohoto období nepamatuji, ale vím, že mi byl velkou pomocí jak pan Šafář, tak Anička Navrátilová. Dotace byla schválena s termínem dokončení a vyúčtování k 30. září 2021.

„Vyúčtování“ oprav

Celková cena:	
Dotace min. zemědělství:	140 000 Kč
Podpora obce Pomezí:	70 000 Kč
Sbírka (květen 2019):	35 676 Kč
Podíl farnosti:	

Výběrové řízení vyhrála firma Poličská stavební, která také v červnu a červenci tohoto roku opravu realizovala v dobré kvalitě, nehledě na to, že udělala i práce, které v projektu vůbec nebyly zahrnuty (oprava vnitřních omítek a výmalba).

Velké poděkování patří paní Janě Flídrové, která byla duší a motorem projektu, Petru Ptáčkovi, který trochu vyspraví pěknou dřevořezbu Matky Boží, která kapličku zdobí, a také Evě Vymětalové, který připravila vyúčtování.

Naschvál jsem Vám k článku nedal fotku té sochy, abyste se na ni museli přijít do kapličky podívat. A kdy? Buď v květnu, kdy se tam místní schází na májových bohoslužbách, nebo už 7. 10. v 18:00 na děkovnou mši svatou za zdařilou opravu.

Pater Stavěl (E. T.)

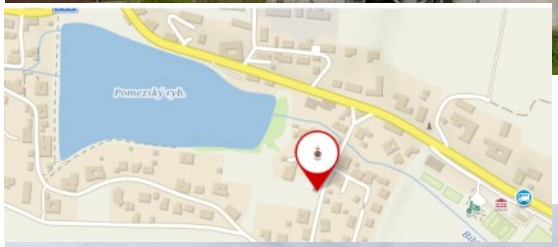

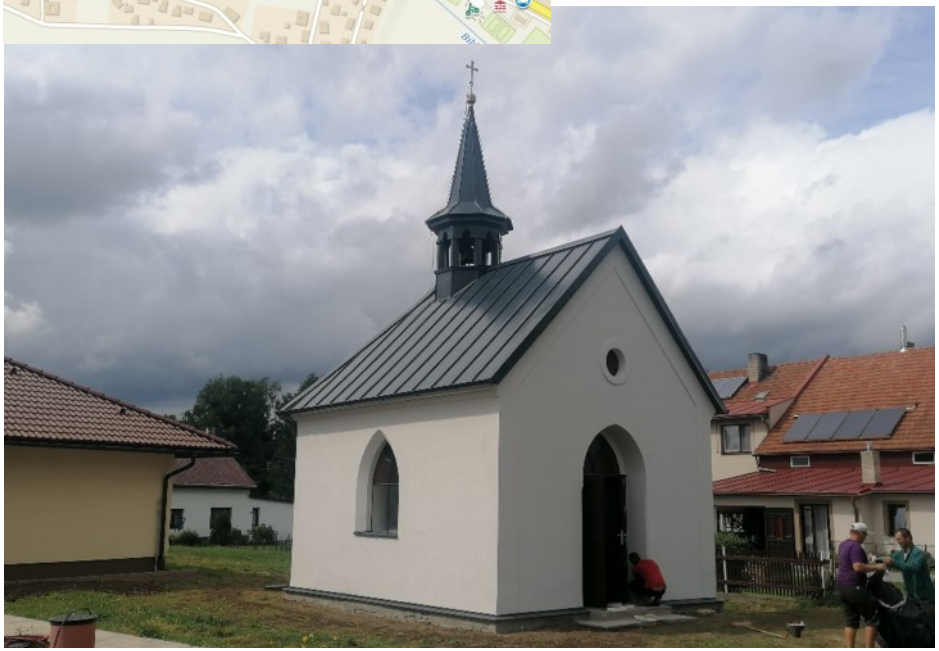

Poličský metuzalém zpívá

Pravidelná zvonění zvonu Medián od Sv. Jakuba

K nejstarším obyvatelům města Poličky patří zvon Medián. Ulit byl Jiříkem z Chrudimi v roce 1511 a přežil jak požár kostela sv. Jakuba, tak rekvírování. Nalezneme na něm tento nápis:

wymyno bozy tento zwon vdyelan ke tczy a k chwale naprzed panv bohv a k swatemv yakvbv ya zwon
nykda nadarmo nezwonym naprzyed slvzbye bozy ya gyrzyk konwarz z chrvdymye deylal sem

Dlouho jsem přemýšlel, jak zapojit tohoto vynikajícího geronta do života farnosti. Dva způsoby jsem vynašel. Jednak zavedení skupiny poličských zvoníků (kteří se již nahlásili, ale ještě nebyli uvedeni do služby). Na zvon se totiž zvoní manuálně. A jednak pravidelným zvoněním při významných příležitostech. A jaké tyto příležitosti během roku budou?

1) **Hod Boží velikonoční ve 12:00** spolu s ostatními zvony se bude radovat ze slavného Kristova vzkříšení.

2) **23. září v 19:49** na připomínku statečných obyvatel Poličky, kteří bránili P. Daňka roku 1949, a pro inspiraci ve statečnosti příštím generacím.

3) **2. listopadu v 19:30** na Dušičky. Většina lidí pochovaných na místních hřbitovech slýchávala jeho zvuk. Zvoněním se také ukazovala cesta bloudícím, kéž by i naši zemřelí našli s pomocí Boží cestu do nebe.

4) **8. prosince v 17:30** o narozeninách B. Martinů, na oslavu všeho krásného, ať je to hudba, příroda či Matka Boží.

P. Tomáš

Budou ve farní zahradě květy?

Přijďte (se) poradit o budoucnosti farní zahrady

Na některé věci jsem trochu natvrdlý, a proto mi trvalo asi dva roky sekání farní zahrady, než mi došlo, jak krásný to je prostor, jaké privilegium je mít ve správě takový kousek zeleně v centru města a jaká zodpovědnost.

Tři věci mne k tomu napadly. Za prvé velká vděčnost otci Rudovi a Alence, kteří (nakolik vím) současné zahradě vtiskli podobu, kterou má. A také vděčnost manželům Vraspírovým, kteří se o ni bez nároku na poděkování léta starají, aby neztrácela krásu. Za druhé to byla touha, aby toto krásné prostředí mohlo být farníky co nejhojněji užíváno. Za třetí to pak byla touha zahradu o něco vylepšit.

Osobně vidím dva velké prostory ke zlepšení. Dřeviny nám trochu příliš vyrostly a brzy to bude vypadat na zahradě spíš jako v lese. Je čas je tedy pokácet, dříve než se rozrostou ještě víc a budeme muset žádat na městě o možnost jejich odstranění. Na jejich místo je pak nutné něco dát. Pokud možno něco krásného. A to je dle mého druhý prostor pro zkrášlení zahrady. Líbilo by se mi více květin kolem oltáře, které by pak také mohly sloužit pro výzdobu oltářů kostelních.

Mé zahradnické zkušenosti jsou ale omezené na jahody a brambory, pročež jsem o pomoc při navrhování konceptu požádal pana Jiřího Roušara, který mi doporučil řadu květin, které by se nám do zahrady hodily. Také jsme již objednali několik keříků růží, které se nám tam snad budou dobře vyjímat.

Nerad bych ale dělal veliká rozhodnutí bez Vás, zvláště když mnozí z Vás máte na zahradě leccos odpracováno a máte na budoucí podobu zahrady možná přesnější názory a lepší nápady. Pokud Vám tedy na osudu zahrady sejde, jste zváni na malou poradu ohledně této záležitosti v úterý 19. října v 17:00 kam jinam než právě na farní zahradu. Těším se na Vás.

P. Tomáš

Biřmování

Do naší farnosti přijede biřmovat otec biskup Jan s největší pravděpodobností v sobotu 23. 10., přestože příprava na biřmování byla poznamenaná jak pandemickou situací, tak stavem pana faráře. O to více je třeba se za biřmovance modlit.

- **Sobota 16. 10. 2021: studijně duchovní půlden pro mladé i starší biřmovance (pravděpodobně od 13:00 do 17:00)**
- **Pátek 22. 10. 2021: příležitost ke svátosti smíření pro biřmovance, jejich kmotry, rodiny a přátele na faře (14:00–17:00) – alespoň tři zpovědníci**
- **Sobota 23. 10. 2021: od 14:00 setkání otce biskupa s biřmovanci ve farní kapli**
- **Sobota 23. 10. 2021: od 16:00 mše svatá u Svatého Jakuba s udílením svátosti biřmování**
- **Následně: vzorný křesťanský život biřmovanců**

Modlitba biřmovaných (K. 040)

Pane, náš Bože, darovals mi ve svátosti biřmování Ducha svatého, který mě posvěcuje a sjednocuje s Kristem. Mám být před světem svědkem Kristovy radostné zvěsti, jeho lásky, jeho smrti a vzkříšení.
Pomáhej mi, abych byl živým údem církve, abych tě v ní oslavoval skrze Krista v Duchu svatém. Pomáhej mi vedením Ducha svatého, abych sloužil všem lidem, jak to činil Ježíš Kristus.

Nové vybavení kostela sv. Jakuba

Svatý Jakub dokáže dvě nové věci

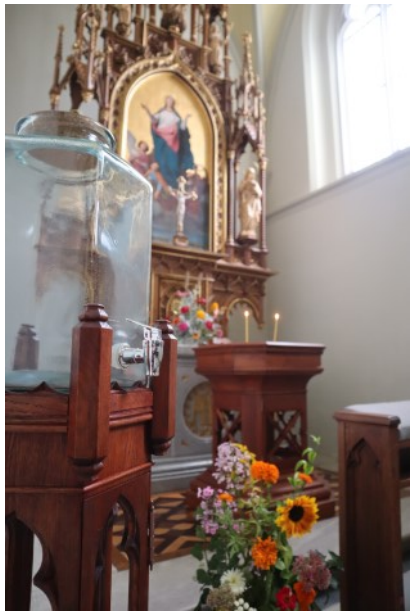

I nadále trvá, že máte od rána do večera možnost vstoupit do kostela svatého Jakuba, ať už přicházíte obdivovat jeho krásu, schovat se před deštěm nebo (a v nejlepším případě) se pomodlit. Od tohoto okamžiku máte ale hned dva další dobré důvody zavítat do kostela a na obou má největší podíl pan Petr Ptáček, kterému tímto děkuji.

První je možnost si přijít pro svěcenou vodu. Nádržka s ní na nebývale krásném podstavci je umístěna před oltářem Panny Marie. Je možné si přinést svoji láhev, nebo si vzít předpřipravenou (pro zapomnětlivce), která stojí 20 Kč (můžete hodit třeba do pokladničky u hlavního vchodu). Možnostmi a vhodností používání svěcené vody se budeme zabývat v některém z příštích Farních poslů. Prozatím stačí, že během pandemie nezapomeneme, že něco takového jako svěcená voda vlastně existuje.

Na podobném místě se nachází ještě snad pozoruhodnější artefakt, a to jakési pískoviště. Nikoliv však pro děti, které zpravidla obývají severní loď, ale pro svíčky. Tradice zapalování svíček před oltářem a jejich zapíchnutí do písku s přímluvnou modlitbou nebo chválou je obvyklejší ve východních církvích, jako jsou pravoslavné nebo třeba řeckokatolická, ale vzhledem ke své kráse pronikla i do mnohých kostelů římskokatolických, především v západní Evropě (byť leckde je v podobě eklektických náhražek, brrr). A teď pronikla i k nám do Poličky. Ještě se uvidí, jak se tento zvyk uchytí. Cena připravených svíček je přibližně 5 Kč, což je obnos, který můžete hodit do pokladničky nenápadně zasazené přímo do pískoviště samotného.

Snad se Vám tyto novinky budou zamlouvat a prospějí Vašemu vztahu s Bohem, byť jej nevylepšují nějakým zázračným způsobem. Věřím, že vedle ornátů a archivní skříně na empoře je toto jeden z příspěvků naší generace ke zkrášlení našeho farního kostela.

P. Tomáš

Oblastní charita Polička

Jarmila Běhoděje jsme doběhli…

Charitní Běh Jarmila Běhoděje byl akcí bez chybičky: počasí jako objednané, vše skvěle připraveno, výtečná atmosféra, úsměv, kam se podíváš, každý si přišel na své, ať už to byl sportovní výkon či pohodová zábava a hry, také z dobrot na zub bylo opravdu z čeho vybírat; program akce nabízel i klidnou procházku s duchovním zamyšlením. Zkrátka krásná, vydařená akce. A to díky všem, kteří se 11. září sešli v chovatelském areálu „Pod Pivovarem“ v Poličce na již tradičním charitním běhu, dobročinné benefiční akci, jejíž výtěžek věnujeme na zajištění hipoterapie pro klienty AC dílen a Denního stacionáře naší Oblastní charity Polička.

Milí všichni, děkujeme Vám, byli jste skvělí.

TĚŠÍME SE NA VÁS
ZASE ZA ROK.

Oblastní charita Polička

Ocenění Duhové křídlo 2021 putovalo do Poličky

Ve středu 22. září 2021 se ve svitavské Fabrice uskutečnil již 9. ročník slavnostního udílení cen Duhové křídlo 2021. Akci pořádal Pardubický kraj a Národní rada osob se zdravotním postižením Pardubického kraje. Záštitu převzal a patronem Duhového křídla je Ing. Pavel Šotola, radní Pardubického kraje.

Setkání se konalo ve svitavské Fabrice a atmosféra byla velice pohodová, přátelská… Souzněli jsme s myšlenkou, že krásnější pocit je dávat než brát, že dávat lidem naději, odvahu, sílu je to, co nás spojuje. Zazněla také velmi povzbudivá skutečnost, že v sociálních službách působí spousta mladých lidí, a to je zpráva velice nadějná. Služby v sociální oblasti – s láskou k lidem – tak mají nejen smysl, ale i budoucnost…

Naše kolegyně Iva Rokosová (na fotografii s manželem a synem) byla oceněna čestným diplomem v kategorii dobrovolníků. Navrhli jsme ji za její dobrovolnické nasazení v aktivitách ve prospěch naší Oblastní charity Polička, tedy našich služeb a klientů…

Paní Ivana je úžasná žena, nadšená pro vše dobré, čím může potěšit a podpořit druhé, nadšená pro dobročinnost a pro charitní dílo, což jsou její naprosto srdeční záležitosti, jimiž dokáže nadchnout svoji rodinu, blízké i široké okolí. Navíc je vášnivou sportovkyní, která se nezalekne ani maratonové trati. K tomu také velmi ráda přijímá nové výzvy a zdravě testuje limity svých možností. Tyto její vlastnosti se skloubily v nápadu uspořádat běh pro podporu Domácího hospice sv. Michaela Oblastní charity Polička.

Nejen že se nápad zrodil v její hlavě, ale se vším všudy za pomoci drobného realizačního týmu dotáhla myšlenku k uskutečnění a celý průběh velmi obětavě administrovala, připravovala, vy-

hodnocovala. Nezůstalo jen u administrace. Běh pro hospic byl určen široké veřejnosti a měl pět různě dlouhých tratí, včetně maratonové. Paní Iva je absolvovala všechny – a pěkně nás „doběhla“ mimořádně skvělými časy.

Celá akce, jíž žila poličská Charita i celý region po 30 dnů měsíce dubna, ve výsledku přinesla domácímu hospici úctyhodnou částku 83 302 Kč. Na požádání pak Iva přednášela o okolnostech takového projektu i dalším organizacím v regionu. Moc nás těší, že máme ve své blízkosti takto mimořádného člověka, velice si jí vážíme a za její obětavost a dobrovolnické nasazení jsme ji rádi nominovali na odměnění cenou DUHOVÉ KŘÍDLO 2021.

Poděkování patří nejen Ivě Rokosové, ale také jejímu „realizačnímu dobrovolnickému týmu“ – rodině a přátelům.

Str. 12–14 připravila
za Oblastní charitu Polička
Marcela Vraspírová

Celosvětová synoda o synodalitě v církvi začíná

Pozvánka na zahájení diecézní části

Milí spolubratři,

tímto Vás, všechny kněze a jáhny Královéhradecké diecéze, jakož i zástupce z pastoračních rad farností či jiné zájemce zvu na zahájení diecézní části celosvětové biskupské synody, kterou svolal papež František. Jeho cílem je prohloubení a obnovení synodální povahy Církve a žádá nás, abychom na diecézní úrovni shromažďovali aktuální pohledy, postřehy a názory na činnost Církve ve světě i její vnitřní záležitosti a problémy.

Diecézní část synody otevřeme v neděli 17. října 2021 v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové. Ve 14:00 hodin je na programu úvodní modlitba a základní informace o synodě, v 15:00 navážeme Mší svatou s požehnáním pro celou diecézi a každého, kdo se k synodě připojí. Samotný proces pak bude probíhat na úrovni farností a formou dílčích setkání a diskusí.

Ve shodě s rozhodnutím papeže Františka tímto zvu na společné zahájení diecézní části synody nejenom duchovní, ale všechny, kdo se touží zapojit. Svatý otec stojí i o názory lidí, kteří se s Církví identifikují pouze zčásti anebo se s ní dokonce míjejí. Je to též příležitost, aby věřící, popřípadě i nevěřící navázali s Církví dialog o její synodální povaze. Cílem této úvodní fáze není přinést vlastní diecézní řešení problémů, ale shromáždit synodální formou názory a podněty, které budou za celou diecézi tlumočeny před příštími Velikonocemi České biskupské konferenci. Ta je předá Sekretariátu Biskupské synody do Říma, podobně jako další biskupské konference z celého světa.

V té souvislosti Vás rovněž prosím o Vaše podněty, které mohou k naplnění iniciativy Svatého otce za naši diecézi přispět.

Spojen modlitbou, v Kristu Váš
biskup + Jan

Vysvětlivky:
Biskupská synoda – poradní orgán papeže

Rád jsem Vás potkal…

Rozhovor s o. Miloslavem „po Boušíně“

Otče Miloslave, nejdřív mi dovolte Vám i takto poděkovat za mši svatou, kterou jste pro nás, poutníky z Poličky, sloužil v sobotu 18. září 2021 na Boušíně v kostele Navštívení Panny Marie, ve Vaší současné farnosti. Myslím, že pro všechny z nás to bylo velmi milé setkání i s Vámi, naším bývalým knězem.

Ve vzpomínkách na Vás mi kromě mnoha dalších setkání naskočila oslava Vašich třicátých narozenin na Jordáně. Ještě pár měsíců a bude Vám čtyřicet. Co se změnilo za deset let ve Vašem životě? Jak vidíte sám sebe před deseti lety a teď?

To jsou teda těžké otázky hned na začátek. První, co mě napadá, je pleš, která se začíná zvětšovat, aspoň mě na to lidé upozorňují. Jinak se toho změnilo určitě spousta – rozšíření obzorů, víc poznání sebe sama, svých limitů, taky jsem za těchto deset let kněžské služby mohl potkat plno lidí, u kterých jsem mohl vidět, jak Pán Bůh působí v jejich životech a jak je proměňuje.

Všichni jsme si prožili velmi těžké měsíce koronavirové pandemie. Je podle Vás něco, čím nás tato doba mohla i posílit a posunout v pozitivním smyslu dál?

O tomto tématu se toho napsalo a namluvilo plno, jak je nutná změna našeho životního stylu a že není úplně samozřejmé to, co jsme předtím měli, také to, jak je náš život skutečně křehký a jak jsou důležitá osobní setkání… Tady v Kostelci vnímám, jak jsou lidé vděční za to, že můžou chodit teď už do kostela. Objevili jsme nové možnosti, např. rezervace na svátost smíření, kterou nabízíme odpoledne nebo o večerech, více se rozjela adorace…

Jak na Vás zapůsobila nedávná návštěva papeže Františka na Slovensku? A to, jak byla návštěva koncipována? Mám na mysli třeba setkání papeže s romskou komunitou v košickém Luníku, největším romském ghettu ve střední Evropě.

Spíš bych to vnímal celé dohromady, jak se papež chtěl setkat a jednat společně s těmi, kteří mají jiné obřady v rámci katolické církve, s nekatolíky, se židy, s vyznavači jiných náboženství a také s těmi, kteří jsou na okraji společnosti, tedy také s romskou komunitou. Pěkně to navazuje na jeho encykliku Fratelli tutti, že úplně všichni jsme bratři a že je nutné jít společně, jak vlastně dodával i papež při generální audienci, když shrnoval návštěvu Budapešti a Slovenska: „Budoucnost bude plná naděje, pokud bude společná.“

Jak často si vzpomenete na své působení v Poličce? A máte chuť se za námi někdy rozjet podívat?

Ze začátku působení v Kostelci, přestože jsem byl už dva roky z Poličky, jsem kolikrát při představování řekl do telefonu svoje jméno a dodal „farnost Polička“ nebo jsem řekl, že „jedu do Poličky“, i když jsem myslel do Kostelce. I to ukazuje, jak jsem si na Poličku zvykl. Rád na ni vzpomínám. Chuť podívat se do Poličky ne že by nebyla, jen je to dost z ruky a volného času taky není úplně moc. Ale třeba to vyjde…

Máte před sebou nějaké nové plány a cíle?

Ve farnosti je spousta věcí, které bychom teď chtěli rozjet – příprava na biřmování, na kterou se přihlásilo 50 biřmovanců, oprava fary, uvidíme, zda také farní stodoly, nyní jsme tu na faře také dva, takže to je také velký úkol, abychom se sladili a fungovali jako tým… A pak mám i plno svých osobních plánů, tak uvidíme, co vyjde…

Mohu Vás požádat na závěr o pár slov pro naše farníky, o požehnání?

Chtěl bych ještě jednou poděkovat za návštěvu na Boušíně, rád jsem Vás potkal. Mějte se v Poličce pěkně. A děkuji i za rozhovor. Všechny Vás zdravím a rád Vám vyprošuji Boží požehnání.

Mnohokrát děkuji za rozhovor a přeji i Vám požehnané dny.

Rozhovor vedla
Eva Skalníková

Detail interiéru kostela Navštívení Panny Marie na Boušíně

Homilie papeže Františka

v Šaštíně na Slovensku 15. 9. 2021

Při závěrečné bohoslužbě papežovy cesty na Slovensko pronesl František homilii na mariánské téma. Ukazuje při ní na postavě Panny Marie tři aspekty víry: cestu, proroctví a soucit.

Papežovu homilii vám přinášíme v plném znění:

V jeruzalémském chrámu se Mariiny ruce vztahovaly k rukám starého Simeona, který mohl Ježíše přijmout a poznat v něm Mesiáše poslaného pro spásu Izraele. V této scéně se zamýšlíme nad tím, kdo je Maria: je to Matka, která nám dává svého Syna Ježíše. Proto ji milujeme a uctíváme. Slovenský národ se s vírou a úctou shromažďuje v této národní svatyni v Šaštíně, protože ví, že právě ona nám dává Ježíše. Logo této apoštolské cesty znázorňuje cestu v srdci, nad nímž se tyčí kříž. Maria je cestou, která nás vede do srdce Krista, který z lásky k nám obětoval svůj život.

Ve světle evangelijního příběhu, který jsme právě slyšeli, můžeme na Marii pohlížet jako na vzor víry. Rozpoznáváme tedy tři vlastnosti víry: cestu, proroctví a soucit.

Mariina víra je především vírou, která se vydává na cestu. Hned po andělově zvěstování se nazaretská dívka „vydala na cestu a spěchala do hor do města Judova“ (Lk 1,39). Marie šla navštívit svou sestřenici Alžbětu. Nepovažovala za výsadu, že byla povolána za Spasitelovu Matku; neztratila prostou radost ze svého pokorného ponížení poté, co ji navštívil anděl; nezůstala stát a nečinně rozjímat mezi čtyřmi stěnami svého příbytku. Naopak, žila svůj dar jako poslání; cítila potřebu otevřít dveře a vyjít z domu; stala se živým ztělesněním oné nedočkavosti, s níž Bůh touží přijít ke všem lidem a zachránit je svou láskou. A tak se Maria vydává na cestu: místo pohodlí zvyků volí neznámé cesty; místo stability domácnosti namáhavou chůzi; místo bezpečí klidné zbožnosti riziko víry, která se otevírá novým výzvám, a tak se stává darem z lásky k bližnímu.

Dnešní evangelium nám také ukazuje Marii na cestě: směrem k Jeruzalému, kde spolu s Josefem, svým ženichem, obětuje Ježíše v chrámu. Celý její život bude cestou za jejím Synem, jako jeho první učednice, až ke konečnému cíli, na Kalvárii, k úpatí jeho kříže. Maria je stále na cestě.

Panna Maria je tak pro tento slovenský národ vzorem víry: víry, která se vydává na cestu, vždy podněcována prostou a upřímnou zbožností, vždy na pouti, při hledání Pána. Chůzí překonáváte pokušení statické víry, která se spokojí s obřady nebo starou tradicí; vycházíte ze svého nitra, v batohu si nesete své radosti i bolesti a svůj život proměňujete v pouť lásky k Bohu a ke svým bratřím a sestrám. Děkujeme za toto svědectví! A prosím, zůstaňte na cestě! Stále. Nezastavujte se.

Ještě bych rád dodal jednu věc. Řekl jsem: „ Nezastavujte se.“ Když se církev zastaví, onemocní; když se zastaví biskupové, církev onemocní; když se zastaví kněží, onemocní Boží lid.

Mariina víra je také vírou prorockou. Mladá nazaretská dívka je svým životem proroctvím Božího působení v dějinách, jeho milosrdného jednání, které převrací logiku světa, povyšuje pokorné a rozptyluje ty, kdo mají pyšné srdce (srov. Lk 1,52). Je zástupkyní všech „Pánových chudých“, kteří volají k Bohu a očekávají příchod Mesiáše. Maria je Dcera Siónu, kterou zvěstovali izraelští proroci (srov. Sof 3,14-18), Panna, která počala Emanuela, jenž je Bůh s námi (srov. Iz 7,14). Jako Neposkvrněná Panna je Maria ikonou našeho povolání: stejně jako ona jsme i my povoláni být svatí a neposkvrnění v lásce (srov. Ef 1,4) a stát se Kristovým obrazem.

Proroctví pro Izrael vrcholí v Marii, protože ve svém lůně nosila Slovo, které se stalo tělem – Ježíše. V Ježíši se Boží plán zcela a definitivně naplnil. Simeon o něm řekl jeho matce: „Je určen k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a ke znamení, kterému budou odporovat“ (Lk 2,34).

Nezapomínejme, že víru nesmíme redukovat na cukr, který oslazuje život. To nejde. Ježíš je znamením, kterému budou vzdorovat. Přišel, aby přinesl světlo tam, kde byla tma, vyvedl tmu na světlo a donutil ji ustoupit. Proto proti němu temnota stále bojuje. Kdo přijímá Krista a otevírá se mu, vstává z mrtvých; kdo ho odmítá, uzavírá se do temnoty a je sám příčinou své zkázy. Ježíš svým učedníkům vysvětlil, že nepřinesl na svět pokoj, ale meč (srov. Mt 10,34): jeho slovo je totiž jako dvousečný meč; vstupuje do našeho života, odděluje světlo od tmy a vyzývá nás, abychom se rozhodli. Před Ježíšem nemůže nikdo zůstat vlažný nebo „sedět na dvou židlích najednou“. Nedá se to. Přijmout ho znamená souhlasit s tím, že ve mně odhalí rozpory, modly, vnuknutí zla a stane se pro mě vzkříšením, protože mě pozvedne, podá mi ruku a pomůže mi začít znovu.

Takové proroky potřebuje i dnešní Slovensko. Nejde o to, abychom byli vůči světu nepřátelští, ale abychom byli ve světě znamením, kterému se bude klást odpor, křesťany, kteří umějí svým životem ukázat krásu evangelia, lidmi, kteří navazují dialog, v němž se objevují různé postoje, kteří odhalují bratrský život tam, kde panuje rozdělení a neshody ve společnosti, kteří šíří příjemnou vůni přijetí a solidarity tam, kde často převládá osobní a kolektivní sobectví, kteří chrání a zachovávají život tam, kde se uplatňuje logika smrti.

A konečně, Maria je Matkou soucitu. Její víra je soucitná. Žena, která si říkala „služebnice Páně“ (srov. Lk 1,38) a která s mateřskou péčí dohlížela na to, aby na svatbě v Káně nechybělo víno (srov. J 2,1–12). Podílela se se Synem na spásném poslání a šla s ním až k úpatí kříže. V té chvíli, v mučivé bolesti, kterou prožívala na Kalvárii, pochopila Simeonovo proroctví: „I tvou vlastní duší pronikne meč“ (Lk 2,35). Utrpení umírajícího Syna, který na sebe vzal hříchy a bolesti celého lidstva, proniklo i ji. Ježíš s rozervaným tělem, muž bolesti, kterého zhyzdila zloba (srov. Iz 53,3); Maria s rozervanou duší; soucitná Matka, která sbírá naše slzy a zároveň nás utěšuje a připomíná nám, že v Kristu je konečné vítězství.

Maria, Bolestná Matka, prostě zůstává u paty kříže. Stojí pod křížem. Neutíká, nesnaží se zachránit si život, nepoužívá lidskou lest ani duchovní anestetika, aby se vyhnula bolesti. To je důkaz soucitu: zůstat pod křížem. Zůstat s tváří plnou slz, ale s vírou člověka, který ví, že Bůh ve svém Synu proměňuje bolest v radost a vítězí nad smrtí.

S pohledem upřeným na Bolestnou Pannu Marii se i my otevíráme víře, která se stává soucitnou a vede nás k tomu, abychom sdíleli svůj život s těmi, kdo jsou zranění, trpí nebo musí nést na svých bedrech těžké kříže. Víra, která není abstraktní, ale nutí nás soucítit s potřebnými a být s nimi solidární. Tato víra podle Božího stylu, pokorně a bez rozruchu, odstraňuje bolest světa a spásou zavlažuje brázdy dějin.

Drazí bratři a sestry, kéž vás Pán navždy zachová v úžasu a vděčnosti za dar víry! A blahoslavená Panna Maria ať vám udělí potřebnou milost, aby vaše víra byla stále na cestě, aby měla nádech proroctví a byla bohatá na soucit.

přeložil Petr Vacík
zdroj: Radio Vaticana

Poselství papeže Františka

k 95. světovému dni misií 24. října 2021

Milé sestry, milí bratři,

když zakusíme sílu Boží lásky, když pocítíme jeho otcovskou přítomnost ve svém osobním životě i v životě společenství věřících, nemůžeme nezvěstovat a nesdílet to, co *jsme viděli a slyšeli*. Ježíšův vztah s učedníky, jeho lidství zjevené v tajemství vtělení, jeho evangelium a tajemství smrti a zmrtvýchvstání nám ukazují, jak obrovskou měrou miluje Bůh naše lidství, jak bere za své naše radosti a utrpení, naše touhy a úzkosti. Vše v Kristu nám připomíná, že svět, ve kterém žijeme, svět, který potřebuje spásu, není Ježíši cizí. Vyzývá nás, abychom se i my cítili být živou součástí tohoto poslání: „Jděte proto na rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete“ (Mt 22,9). Nikdo není z Kristovy lásky vyloučen, nikdo pro ni nemůže být cizincem nebo zůstat mimo její dosah.

Zkušenost apoštolů

Příběh evangelizace začíná Pánovou vášnivou touhou volat každého člověka tam, kde se nachází, a navazovat s ním dialog a přátelství (srov. Jan 15,12–17). Apoštolové nám to říkají jako první; pamatovali si dokonce i den a hodinu, kdy se s ním poprvé setkali: „Byly asi čtyři hodiny odpoledne“ (Jan 1,39). Přátelství s Pánem, vidět ho, jak pečuje o nemocné, jí s hříšníky, sytí hladové, přibližuje se k těm, kdo jsou vyloučeni, dotýká se nečistých, ztotožňuje se s nebohými, zve k blahoslavenstvím, učí nově a s velkou autoritou, zanechává nesmazatelnou stopu, je schopen vyvolat úžas a šířit nezištnou radost, kterou nemůžeme ani obsáhnout. Jak říkal prorok Jeremiáš: tato zkušenost je jako planoucí oheň jeho živoucí přítomnosti v našem srdci, které nás pobízí k misii, i když to někdy znamená oběť a nepochopení (srov. 20,7–9). Láska je dynamická a vyzývá i nás, abychom se dělili o tu nejkrásnější zprávu, o zdroj naděje: „Našli jsme Mesiáše“ (Jan 1,41).

Při pohledu na Ježíše jsme viděli, slyšeli a zažili, že věci mohou být jinak. Už dnes zahájil dobu příští, když nám připomněl základní vlastnost našeho lidství, mnohdy opomíjenou, zapomenutou: „Byli jsme stvořeni k plnosti, které lze dosáhnout jen v lásce.“ Nové časy, které probouzejí víru schopnou chopit se iniciativy a vytvářet komunitu lidí, kteří se učí přijímat křehkost vlastní i křehkost druhých, a tím podporují bratrství a přátelství ve společnosti.

Církevní společenství ukazuje svou krásu pokaždé, když s vděčností pamatuje na to, že nás Pán miloval jako první (srov. 1 Jan 4,19). Láskyplné Pánovo zalíbení nás překvapuje, úžas sám o sobě nemůžeme vlastnit ani vynutit. (…) Pouze tak může vykvést zázrak vděčnosti, darování sebe sama. Ani misijního zápalu nikdy nedosáhneme v důsledku rozumové úvahy nebo kalkulu. Misijní činnost je vyjádřením naší vděčnosti (srov. Poselství pro Papežská misijní díla, 21. května 2020).

Nicméně doba, ve které žili první křesťané, nebyla lehká: svou víru začínali žít v nepřátelských a obtížných podmínkách. Vyhnanství a věznění se střídalo s vnitřními i vnějšími vzpourami, které zdánlivě popíraly a negovaly to, co křesťané viděli a slyšeli. Tyto okolnosti však pro ně nebyly obtíží nebo překážkami, které by je vedly k ústupu a uzavření se do sebe, naopak staly se pobídkou, aby každou nepřízeň, komplikaci nebo těžkost přeměnili v příležitost k misijnímu poslání. I omezení a překážky se tak staly šancí, aby vše pronikl Pánův duch. Z osvobozující radostné zvěsti nezůstal nikdo vyloučen.

Živé svědectví o tom podávají Skutky apoštolů, kniha, kterou mají mít učedníci misionáři stále po ruce. Popisuje, jak se milost evangelia rozlévala všude, kde se evangelium šířilo. Přinášelo radost, kterou může darovat jen Duch Svatý. Skutky apoštolů nás učí prožívat zkoušky v těsném spojení s Kristem, abychom došli „přesvědčení, že Bůh může působit za jakýchkoli okolností, i uprostřed zdánlivých neúspěchů“, a jistoty, že ten, „kdo se z lásky obětuje a dává Bohu, určitě bude plodný“ (srov. Jan 15,5).

Stejně je tomu i s námi, ani současná historická situace není snadná. Pandemie znásobila bolest, samotu, chudobu a nespravedlnost, kterou již mnozí trpěli, odkryla naše falešné jistoty, polarizaci a rozdělení, které nás potichu trýzní. Ti, kdo jsou křehcí a zranitelní, pocítili svou křehkost i zranitelnost ještě více. Zakusili jsme beznaděj, zklamání, obtíže. Dokonce jsme se oddali hořkosti, která nám bere naději a zastírá náš pohled. My však „nehlásáme sebe, ale kážeme, že Ježíš Kristus je Pán, my však že jsme vaši služebníci kvůli Ježíši" (2 Kor 4,5). Proto v našich společenstvích a v našich rodinách zní slova evangelia, která nacházejí ozvěnu v našem srdci a říkají nám: „Není tady, byl vzkříšen" (Lk 24,6). Jsou to slova naděje, která rozbíjejí každý determinismus. Těm, kdo se jimi nechají proniknout, darují nezbytnou svobodu a srdnatost, aby se postavili skutečnosti a s vynalézavostí hledali všechny způsoby, jak praktikovat soucit, „svátostnou" blízkost Boha, který nikoho nenechá stát na okraji cesty.

V aktuální době pandemie, kdy jsme v pokušení zakrývat a omlouvat svou lhostejnost či apatii výmluvou na nutnost sociálního odstupu, je naléhavě zapotřebí misie soucitu, která dokáže proměnit nařízený odstup v místo setkání, péče a podpory. „Co jsme viděli a slyšeli" (Sk 4,20): žité milosrdenství se stane útočištěm a dá nám věrohodnost, která nám umožní sdílet utrpení, abychom vytvořili „společenství založené na vzájemném sdílení a solidaritě, které je hodno naší doby, naší energie a našich zdrojů". Boží slovo nám každodenně poskytuje spásu, chrání nás výmluv, které vedou k uvěznění do podlé skepse: „Stejně je to jedno, nic se nezmění."

Odpověď na otázku, proč se mám vzdát svých jistot a svého pohodlí, zálib, když nemohu vidět důležitý výsledek, zůstává stále stejná: „Ježíš Kristus přemohl hřích a smrt a je plný moci. Ježíš Kristus opravdu žije." On chce, abychom i my tuto naději přijali, dělili se o ni, abychom byli živí a bratrští. V současné situaci je naléhavě potřeba misionářů naděje, kteří budou schopni ve spojení s Pánem prorocky připomínat, že nikdo se nezachrání sám.

Jako apoštolové a první křesťané, také my říkáme ze všech sil: „Je přece nemožné, abychom nemluvili o tom, co jsme viděli a slyšeli" (Sk 4,20). Všechno, co jsme od Pána dostali, nám daroval proto, abychom to dali k dispozici druhým. Jako apoštolové, kteří viděli a slyšeli Ježíšovu spásu a dotkli se jí (srov. 1 Jan 1,1–4), stejně tak se i my dnes můžeme dotýkat trpícího a oslaveného Kristova těla v každodenním běhu dějin a mít odvahu podělit se se všemi o úděl plný naděje. Tato neochvějná naděje vychází z vědomí, že nás doprovází Pán. My, křesťané, si nemůžeme nechat Pána pro sebe. Misijní poslání církve, kterým je evangelizace, se uplatňuje kompletně a veřejně v přeměně světa a v ochraně tvorstva.

Pozvání pro každého z nás

Téma Světového dne misií pro letošní rok: „Je přece nemožné, abychom nemluvili o tom, co jsme viděli a slyšeli" (Sk 4,20) je pozváním pro každého z nás, abychom se ujali toho, co nosíme v srdci, a předávali to dál. Toto poslání je a vždy bylo identitou církve: „existuje právě proto, aby hlásala evangelium". Pokud se osobně izolujeme

nebo se uzavřeme do malých skupin, náš život z víry ochabuje, ztrácí prorockého ducha, schopnost úžasu a vděčnosti. Církev ze své vlastní dynamické povahy požaduje rostoucí otevřenost, která je schopna jít za každým a zahrnout všechny. První křesťané ani zdaleka nepodléhali pokušení uzavírat se do elitní skupiny. Přitahoval je Pán a nový život, který přinášel; jít ke všem a svědčit o tom, co viděli a slyšeli: Boží království je blízko. Byli v tom velkodušní, vděční a ušlechtilí. To jsou vlastnosti těch, kdo vědí, že zasévají, ale plody jejich úsilí a jejich obětí okusí další. Rád si proto připomínám, že i ti „nejslabší, znevýhodnění a zranění mohou jimi (misionáři) svým způsobem být, protože je třeba stále umožňovat, aby dobro bylo sdíleno, i když je v člověku přítomno s mnohými slabostmi".

Na Světový den misií, jenž se každoročně slaví třetí neděli v říjnu, pamatujeme s vděčností na všechny lidi, kteří nám svědectvím svého života pomáhají obnovovat náš křestní závazek, a sice být velkodušnými a radostnými apoštoly evangelia. Pamatujeme zvláště na ty, kteří se vydali na cestu, opustili vlast a rodinu, aby evangelium neprodleně a bez obav přinesli do nejzazších koutů národů a měst, kde mnoho lidí touží po požehnání.

Jejich misijní svědectví je pro nás výzvou, abychom byli odvážní a bez přestání prosili Pána žně, aby „poslal dělníky na svou žeň" (Lk 10,2). Ano, uvědomujeme si, že misijní povolání nepatří minulosti, není romantickou vzpomínkou na dávné doby. Ježíš dnes potřebuje srdce, které je schopné žít povolání jako zamilovaný příběh. Láska je vede až na kraj světa, stávají se nástroji a posly soucitu. Toto povolání Ježíš adresuje všem, ale každému jinak. Mějme na paměti, některé periferie jsou blízko nás, v městských centrech nebo v našich rodinách. Všeobecná otevřenost lásce má rozměr, který není zeměpisný, ale existenční. Souvisí s naším každodenním úsilím rozšiřovat okruh přátel, setkávat se s těmi, které – byť jsou mi nablízku – přirozeně nepovažuji za součást „okruhu svých zájmů". Žít misijní poslání znamená troufnout si učit se postojům Ježíše Krista a s ním věřit, že i ten, kdo je vedle mne, je můj bratr, moje sestra. Kéž by jeho soucitná láska probudila i naše srdce a udělala z nás Kristovy učedníky a misionáře.

Maria, první učednice a misionářka, ať probudí ve všech pokřtěných touhu být světlem a solí naší země (srov. Mt 5,13–14).

papež František

Bohumil Bek

umělecký řezbář, sochař a restaurátor

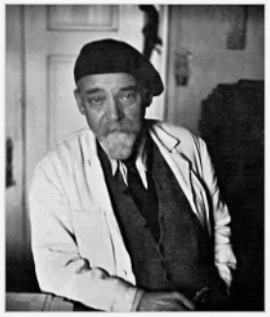

Sedmdesáté výročí skonu tohoto významného umělce si připomínáme letos 7. října. Narodil se 24. dubna 1879 ve Svatém Jiří (okr. Ústí nad Orlicí). Ačkoliv rodinná tradice Bekových by spíše velela k povolání učitele, Bohumil Bek se rozhodl pro jinou životní dráhu, a to díky svým výtvarným vlohám. Již od 15 let se proto začal učit základům práce se dřevem na odborné škole v Chrudimi a zdokonalovat se nepřestával ani po jejím ukončení. Další vzdělání v tomto směru již získával v Praze u Josefa Krejčíka.

Do Kutné Hory zamířil Bohumil Bek v roce 1909 a otevřel si zde řezbářskou dílnu. Oženil se tady s Aloisií Pokornou, dcerou básníka a dramatika Josefa V. Pokorného. Za pomoci rodiny své manželky zakoupil brzy dům v dnešní ulici Jiřího z Poděbrad, kde následně žil a tvořil až do své smrti plných padesát let. Byl sochař a majitel *Odborného závodu sochařsko-řezbářského pro nové a restaurační umělecké práce kostelní* v Kutné Hoře. Sortiment jeho prací byl rozmanitý. Navrhoval a stavěl oltáře, kazatelny, lavice, řezal sochy svatých, křížové cesty atd. Jedním z hlavních směrů, kterým se řezbářská dílna Bohumila Beka věnovala, byla výroba kostelních jesliček, z nichž se kupodivu mnohé zachovaly až do dnešní doby. Díla byla ušlechtilá a umocňovala duchovní hodnotu kostelních mobiliářů. Jeho firma procházela nelehkým obdobím dvou světových válek i časem hospodářské krize. Snad právě díky tomu, že neodmítal provedení ani drobných výrobků ze dřeva, uspěl se ctí. Navíc dával práci i většímu pracovnímu kolektivu truhlářů, řezbářů, malířů i pozlacovačů.

Třicátá léta minulého století přinesla dílně velké zakázky – rozměrné křížové cesty pro jedno z nejstarších poutních míst na Slovensku – Mariánky u Stupavy a také pro Bohutice na Moravě, o které jsem již psal (Fp 4/2020). Těmito pracemi se Bekova dílna hluboce zapsala do historie řezbářství. Kromě uvedených církevních řezeb ale z dílny samozřejmě vycházely také předměty denní potřeby, nábytek, loutky i dárkové předměty.

K poctě tohoto umělce byla na jeho domě v Kutné Hoře 12. září 2020 slavnostně odhalena pamětní deska.

Zdroj: Betlemář č. 74
– Jan Roda, Odhalení pamětní desky
Krásné město 1/2018
– použito textu PhDr. Dalibora Hobla

Vzpomínka

na kanovníka Mikuláše Šmída

Pod tímto názvem oživil kanovník K. Štela (Věstník staroboleslavský VI. – 35. čc) památku opomenutého poličského rodáka Mikuláše Šmída, známého kanovníka ve Staré Boleslavi. Starší generace zvěčnila jeho památku v „Blahověstu“ z r. 1881. M. Šmíd se narodil v Poličce z chudých rodičů roku 1801 a roku 1829 přišel jako kaplan do Staré Boleslavi. Tam působil horlivě 14 let, pak farářoval dalších 14 let v chudé osadě Zdebuzevsi. Až roku 1857 se vrátil do Staré Boleslavi jako kanovník. Vynikající schopnosti a mohutný barytonový hlas učinily z něho kazatele vyhledávaného, ba jedinečného. Horlivý tento kněz, jenž neznal odpočinku, byl v celém kraji nadějí chudého lidu. Zemřel 5. října 1881 po bolestné nemoci (asi na zánět jater) pokorně, s úsměvem na rtech. Přemnoho lidu a korporací z Boleslavi i blízkého Brandýsa přišlo se rozloučit se svým lidumilným knězem a horlivým kazatelem a všichni se slzou v oku mu dobrořečili.

Zdroj: Jitřenka r. 1935, str. 279

a na P. Miroslava Bičiště

Před devadesáti lety, 21. října 1931, se v Častolovicích narodil P. Miroslav Bičiště, bývalý duchovní správce farnosti Sádek u Poličky v letech 1964–1999, který po mnoho let vypomáhal v duchovní správě v Poličce. Zemřel 23. listopadu 2010 v Charitním kněžském domě na Moravci. Jeho hrob se nachází v jeho bývalém působišti – v Sádku.

Jeho životopis byl uveřejněn v listopadovém Farním po slu 2020.

Str. 24–25 připravil Mirek Andrle

Kočky mají jasno

Zamyšlení o. Ondřeje ze sádecké fary

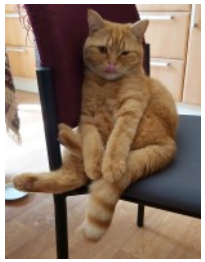

Pokud se chce člověk něco skutečně naučit, je dobré, aby nejen trůnil ve školní lavici, tipoval odpovědi v písemkách a učil se nazpaměť různorodé texty či vzorečky, ale aby se také díval, co se na tom Božím světě děje. Například mou inspirací je již více než rok ušlechtilá, liberálně založená a svobodomyslná, i když v mnohém konzervativní lady, nesoucí jméno Moneypenny. Je to takový tvoreček Boží, kterého je mnohdy plná celá fara. To člověk jen slyší lehký dusot kočičích nohou a již se děsí, jestli bude muset věšet ztrhané záclony, zachytávat hrníčky škodolibě pacičkou shozené či jen hledět do hlubokých očí té, která zná vše a každou mou, byť sebeskrytější, chybičku má dávno přečtenou.

A tak zjišťuji velikou pravdu, na kterou už přišli mnozí chovatelé koček. Skutečnost není taková, že by kočka bydlela u svého páníčka, ale že páníček má z vůle kočičí privilegium bydlet u své kočky. Toto domovské privilegium však není právem a může být kdykoliv vypovězeno, a to bez udání důvodu.

Avšak ta má Máňa mi zjevuje mnohé věci, které mi připadají sympatické, a tak se občas tento čtvernožec dostane i do farních ohlášek na konci mše svaté. A z klobouku kouzelníka Pokustóna bych dnes vytáhl jednu takovou hezkou vlastnost.

Barvení do teplých odstínů naši krajinu zdobí, za chvíli Dušičky, advent a jesličky. Avšak na podzim nás čekají volby. Velká čest pro zodpovědného občana. Přichází chvíle, kdy projevíme svůj rázný názor, a pak už jen budeme brblat, protože ať už to dopadne jakkoli, pro pořádného Čecha je každá situace brbláníhodná. Tím se člověk liší od koček, které mají mnohé odstíny mňoukání, ale nic, co by připomínalo brb. A vůbec kočka není vůbec demokratický tvor. Ona uplatňuje svou svrchovanou svobodu bez servítků, otálení, a někdy, věřte či ne, dokonce i před návštěvou. A pokud se dvounožec domnívá, že se s tím malým chundelatým nic bude chtít pomazlit, tak najednou se tento naiva diví, že se odněkud zjeví ostré břity a s romantikou je ámen. Prostě jako by ty kočky moc koukaly na Střihorukého Edwarda či jiné agresivní biografy. Zkrátka na kočku se musí jinak.

To člověk, který přijde domů, si nesmí všímat ničeho, co osrstěno v bytě přebývá. Doporučeníhodné je v měsících chladnějších zapálit krb, nalít si něco dobrého do sklenky, usednout do houpacího křesla a vytáhnout vznešenou knihu. A pak přijde chvíle, kdy by se mohla dostavit pohodička a klid. Avšak ne. Kde se najednou vezme kočka na rameni či v klíně, to nezjistily ani největší kapacity v oboru kočkologie. Jako by Hospodin stvořil tvora z ničeho a on jest a přede, ač kolovrátek nemaje. A tak z čtení není nic a je velkou klikou, pokud lahodný mok sklenici neopustí a nenapojí žíznivé póry na podlaze.

No a nějaké poučení na závěr? Važme si své svobody, nenechme se chytat do spárů pánů ve fracích. Pokud nás budou chtít chytnout a uhladit až k poslušnosti konečné, vytasme své zbraně, které nás mají bránit od zlých pánů. Nenechme si vzít to, oč i kočky svádějí své malé velké bitvy. A nemysleme si, že bitvy za nás vyhraje ten či onen kocour. Každá dobrá kočka ví, že co si sama neochrání, ztratí.

A proto mám rád kočky. Ony zjevují onu jemnou a decentní nepoddajnost, a ta kdyby se vytratila, ztratil by se jejich základní rys. A pak už je jen krok k panáčkování a jiným druhům patolízalství. A důstojnost i s radostí vyklidí pole, pro ty, jejichž svědomí je holé a předení spokojených koček neocení.

o. Ondřej

Pravidelnosti a nepravidelnosti

Schůzky dětí: 16. a 30. 10. 2021 – sraz ve 14:00 na náměstí

Setkání seniorů: 6. 10. a 3. 11. 2021 od 16 hodin v učebně na faře.
Setkání začíná společným popovídáním u kávy a čaje a pak se pokračuje zvoleným tématem, někdy je na programu film s duchovní tematikou. Jsou zváni všichni senioři s chutí setkávat se s vrstevníky.

Říjnové nedělní modlitby růžence v kostele sv. Jakuba:
3. 10. od 18:00 radostný
10. 10. od 18:00 bolestný
17. 10. od 18:00 slavný
24. 10. od 17:30 světla
31. 10. od 18:00 slavný

Pobožnosti na Dušičky:
Polička 2. 11. po mši sv. v 18:00 u sv. Michaela
Pomezí 31. 10. po mši sv. v 9:00
Květná 5. 11. v 19:00

Sbírky v minulém měsíci:

	Polička	*Pomezí*
5. 9.: pro farnost	*8 738 Kč*	*3 240 Kč*
12. 9.: pro farnost	*9 004 Kč*	*2 533 Kč*
19. 9.: na církevní školství	*12 097 Kč*	*5 598 Kč*
26. 9.: pro farnost	*9 050 Kč*	*1 979 Kč*

Mimořádné sbírky v měsíci říjnu
24. 10.: Papežská misijní díla

Úklid kostela sv. Jakuba:
7. 10. od 16:30 – 2. skupina
21. 10. od 16:30 – 1. skupina

Pro chytré hlavičky

A/ MISIJNÍ RŮŽENEC

V měsíci říjnu slavíme svátek Panny Marie růžencové (7. října), proto je také tento měsíc označován jako měsíc růžence. Předposlední říjnovou neděli slavíme misijní neděli (24. října). Proto neváhej a pomodli se v říjnu růženec za misie.

Misijní růženec je složený z barevných kuliček, jejichž barva symbolizuje jednotlivé kontinenty. Vybarvi kuličky správnými barvami.

Afrika – zelená barva symbolizuje africkou přírodu a její pralesy.

Amerika – červená barva symbolizuje barvu pleti indiánských národů a také krev mnoha misionářů, kteří položili svůj život při ohlašování radostné zvěsti evangelia v této části světa.

Evropa – bílá barva symbolizuje bílou rasu, která žije na starém kontinentu.

Austrálie a Oceánie – modrá je barvou oceánů, které obklopují Austrálii a tisíce ostrovů tohoto kontinentu.

Asie – žlutá barva symbolizuje barvu pleti lidí, kteří obývají tento světadíl, a je barvou svítání na východě.

B/ KLÍČE OD BOŽÍHO KRÁLOVSTVÍ

V evangeliu Ježíš oznamuje Petrovi, že mu svěří klíče od nebeského království. A právě proto je svatý Petr velmi často znázorňován s dvěma klíči v ruce. Tyto klíče jsou také na vatikánském erbu. Stříbrný klíč odkazuje na autoritu církve na zemi a klíč zlatý symbolizuje moc nebeského království.

Najdi klíče, které mohou být součástí svazku klíčů svatého Petra a všech křesťanů. Spoj je pastelkou.

Dávej pozor! Některé klíče srdce otvírají a jiné nechávají srdce zavřené. Vybarvi misijními barvami ty klíče, které otevírají srdce, a ty klíče, které srdce uzavírají, přeškrtni.

Jaké jsou podle tebe klíče, které by měl mít každý misionář?

_ _

(Zdroj: materiály k misijní neděli 2021 z missio.cz)

Rozpis bohoslužeb

neděle 3. 10.	Svátek sv. archandělů Michaela, Gabriela a Rafaela
	07:30 | Sv. Michael | Kancionál | *díky za přírodu s prosbou za ochránce přírody*
	09:00 | Sv. Jiří | Kancionál | *za rodinu Krištofovu a Pospíšilovu*
	10:30 | Sv. Michael | Kancionál | *za Jindřišku a Václava Šafářovy a celý rod*
úterý 5. 10.	27. týden v mezidobí
	07:00 | kaple na faře | Kancionál
středa 6. 10.	27. týden v mezidobí
	18:00 | Sv. Michael | Kancionál | *za dobrý výsledek voleb*
čtvrtek 7. 10.	Panna Maria Růžencová
	18:00 | Kaple Panny Marie v Pomezí | Kancionál |
pátek 8. 10.	27. týden v mezidobí
	18:00 | Sv. Jakub | Koinonie
sobota 9. 10.	27. týden v mezidobí
	18:00 | Sv. Jakub | Kancionál | *za Josefa Klímu a všechny jeho blízké*
neděle 10. 10.	28. neděle v mezidobí
	07:30 | Sv. Jakub | Kancionál | *za živé a zemřelé farníky*
	09:00 | Sv. Jiří | Kancionál | *za rodiče Juklovy a Švancarovy a členy těchto rodů*
	10:30 | Sv. Jakub | Kancionál | *za víru pro kmotřence a pro jejich blízké*
úterý 12. 10.	28. týden v mezidobí
	07:00 | kaple na faře | Kancionál
středa 13. 10.	28. týden v mezidobí
	18:00 | Sv. Michael | Kancionál
čtvrtek 14. 10.	28. týden v mezidobí
	18:00 | Sv. Jakub | Kancionál |
pátek 15. 10.	sv. Terezie od Ježíše
	18:00 | Sv. Jakub | Kancionál | *za živé a zemřelé členy rodiny Sejkorovy a Kladivovy*
sobota 16. 10.	28. týden v mezidobí
	18:00 | Sv. Jakub | Kancionál | *za Stanislava Větrovského, živé a zemřelé toho rodu*
neděle 17. 10.	29. neděle v mezidobí
	07:30 | Sv. Jakub | Kancionál | *za manžela, rodiče z obou stran a švagra*
	09:00 | Sv. Jiří | Kancionál | *za živé a zemřelé farníky*
	10:30 | Sv. Jakub | Kancionál | *za Jiřího Martinů a celou rodinu*

úterý 19. 10.	29. týden v mezidobí
	07:00 | kaple na faře | Kancionál | *za úmysly farníků na přímluvu sv. Josefa*
středa 20. 10.	29. týden v mezidobí
	18:00 | Sv. Michael | Kancionál
čtvrtek 21. 10.	29. týden v mezidobí
	18:00 | Sv. Jakub | Kancionál |
pátek 22. 10.	29. týden v mezidobí
	18:00 | Sv. Jakub | Kancionál
sobota 23. 10.	29. týden v mezidobí
	10:30 | Sv. Jakub | Kancionál | *na poděkování za 60 let manželství a 80 let života a za víru a požehnání pro rodiny dětí a vnoučat*
	16:00 | Sv. Jakub | Kancionál | *za Boží požehnání pro biřmovance*
neděle 24. 10.	30. neděle v mezidobí
	07:30 | Sv. Jakub | Kancionál | *na poděkování za 50 let společného života*
	09:00 | Sv. Jiří | Kancionál | *na poděkování za dar společného života*
	10:30 | Sv. Jakub | Koinonie | *za živé a zemřelé farníky*
úterý 26. 10.	30. týden v mezidobí
	07:00 | kaple na faře | Kancionál
středa 27. 10.	30. týden v mezidobí
	18:00 | Sv. Michael | Kancionál
čtvrtek 28. 10.	Svátek sv. Šimona a Judy
	18:00 | Sv. Jakub | Kancionál |
pátek 29. 10.	30. týden v mezidobí
	18:00 | Sv. Jakub | Kancionál | *za Annu Müllerovou a celý rod*
sobota 30. 10.	30. týden v mezidobí
	18:00 | Sv. Jakub | Kancionál | *za zemřelého Jozefa Gogola*
neděle 31. 10.	31. neděle v mezidobí
	07:30 | Sv. Jakub | Kancionál | *za živé a zemřelé farníky*
	09:00 | Sv. Jiří | Kancionál | *za zemřelého Karla Švejdu*
	10:30 | Sv. Jakub | Kancionál | *na poděkování za narození syna a za dar víry pro rodinu*
pondělí 1. 11.	Slavnost Všech svatých
	18:00 | Sv. Michael | Kancionál
úterý 2. 11.	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
	18:00 | Sv. Michael | Kancionál | *za manžele Kotkovy*
středa 3. 11.	31. týden v mezidobí
	18:00 | Sv. Michael | Kancionál | *za zemřelé z rodiny Češkovy, Holubovy, Velebovy a duše v očistci*